

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתה

ערב שבת קודש פ' חיי שרה, מבה"ח כסלו - כ"ז חשוון
ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' אילן ב"ר נח ע"ה בריל

נפטר ביום כ"ו מ"ח ה'תשס"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת קיילא מינא יהודית בת מרים תחיל

בריל

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק עיה
ולע"ה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי עיה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי עיה שנאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

נתינת כח מיוחדת ביום כ"ז חשוון לכל-אחד - לצאת מהגלות! / משיחת שי"פ חיי שרה החשמי'.

8 זמן הגאולה

8

כינוס השלוחים ומטרתו / הזמן העוכבי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

11

בגופו הגשמי של משיח לא יהי' קבורה ולא שינוי / לקט קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

לצאת בהכרזה לכל השלוחים / הוראות למעשה בפועל

13 כתי"ק - פרסום ראשון

13

לבקשת אברהם נפעל שינוי בולט בפנים של זקנים / מענה והגהות לדיה ואברהם זקן החשמי'

בס"ד. *4 ידני תאריך כבודו יום - ב' חשוון*
 כמאמר ד"ה ואברהם זקן וצבא השק"ט פ' כענין דעי' אברהם לא הוצא וקנה, ולכאורה
 חא כחיב והפיתום ושרה זקנים ופי', ונתבאר, שהפיתום ואברהם הי' שיחי' ויכב ענין
 הויקנה, דפיתום הוא ע"י הקמטים שבפנים והבגדים הוא ע"י ליבוך השיח' (חובבא ע"ו)
 דברי המורשת והיפ"ת וכו'.

א) פשטעות הענין הי', ולפני בקשת אברהם לא הי' ענין הקמטים בפנים ולבוך
 השערות, חא נתחדש ע"י בקשת אברהם, שע"ז ואברהם זקן בא בימים.
 לכאורה, ביפ"ת הארוך (וכן באות"ת בראשית חתנו, א. חשע"ב) משמע שענין
 הקמטים בפנים הי' כבר לפני, ופי' מ"ש ואברהם ושרה זקנים, וכן מפורש בגמרא
 ב"מ שם (פ"א), על הסוק "ויהא לי צדנה", שפי' לפניו קמטים בפני שרה ונתפשטו
 וכו'. ולשיטת היפ"ת הי' ניכר כבר ענין הויקנה לפניו, ותוכן בקשת אברהם הי'
 שתחי' גם חתימת זקן, ובסת"מ חר"ד (פ' נח) פביא מתיפ"ת שויקנה שבפסוק הנ"ל
 (זקנים באים בימים) פירושה בשנים בלבד, אבל ביפ"ת מפורש דהיינו העדר הלחלוחית
 וכו' (ולכאורה הי' הכוונה בתרי"ד שם, רק לשחור וקן). ודאוריג' איהו (ע"כ ב"ר אהרן) ודלמידי
 האם הכוונה לפירוש חדש, שבפסוק ואברהם ושרה זקנים לא הי' ניכר ענין הויקנה
 כלל, (לא בשנים ולא באזניים), ולכאורה הי' מתאים עם דברי הגמ' הנ"ל, ואולי בגמ'
 שם לא קאי על קמטים שבפנים.

הענין של פירוש הי"ד ע"י אברהם ושרה זקנים

המשך פענוח הצילום שבעמוד זה (תחולת הפענוח בעמוד 13):

בראש העמוד כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

עיקר נקודת כל הדרושים - הענין דיגת"ד = די"ג תיקוני דיקנא] שמפורש בהם כתלג כו'.

בכל שאר הפרטים - אפ"ל מדרשות חלוקות, או פירושים (מהרש"א יפ"ת וכו') חלוקים, או שבכלל לא מדובר כאן עד"ז.

וגם במאמרים: כו"כ מאמרים אליבא דחד מד"א ואחרים אליבא דבר פלוגתא או ע"ד הנ"ל.

המדור "ניצוצות של משיח" - מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"ז ווגות הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-406-5330
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

נתינת כח מיוחדת ביום כ"ז חשון לכל- אחד - לצאת מהגלות!

הענין המיוחד שאירע בכ"ז חשון שאז הי' סיום ענין המבול לחלוטין - "יבשה הארץ", כלומר, באופן הראוי לישוב בני אדם, ולכן, בכ"ז חשון נצטווה נח לאמר "צא מן התיבה גו'" • ב' הוראות נלמדות מהקביעות דשבת מברכים כסלו בכ"ז חשון - מן הקצה אל הקצה: ההוראה מסיום מצב המבול מתייחסת לאלו הנמצאים במצב של "מבול", וההוראה ד"צא מן התיבה" מתייחסת לאלו הנמצאים במעמד ומצב בדוגמת "תיבת נח" • בכחו ויכלתו לצאת מהמצב של "מבול" - "דאלאי גלות", "דאלאי מבול"! והנתינת כח המיוחדת לזה היא בכ"ז חשון, ולאחרי זה מתחיל סדר חדש בכללות עבודתו • משיחת ש"כ חיי שרה, ז"ך מרחשון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה

שהובאה בפרש"י², ומכיון שסדר בתורה הוא גם תורה, מוכח, שדעה זו היא הקרובה יותר לפשוטו של מקרא).

זאת אומרת, שבכ"ז חשון הי' סיום ענין המבול לחלוטין - "יבשה הארץ", "נעשה גריד כהלכתה"³, כלומר, באופן הראוי לישוב בני אדם [משא"כ לפנ"ז - אפילו לאחרי שילוח היונה (בפעם הב'), ואפילו

2 שם ז, יא. ח, ה. יג.
3 פרש"י עה"פ.

א. נוסף על ההוראה הנלמדת משבת מברכים חודש כסלו מידי שנה בשנה, ישנה גם הוראה הנלמדת מהקביעות המיוחדת דשבת מברכים חודש כסלו בשנה זו, הן בנוגע לפרשת השבוע - פ' חיי שרה, והן בנוגע לקביעות בימי החודש - בכ"ז חשון.

הענין המיוחד שאירע בכ"ז חשון - מפורש בקרא¹: "ובחודש השני בשבעה ועשרים יום לחודש יבשה הארץ" - כ"ז חשון (לדעת ר' אליעזר, שזוהי הדעה הא'

1 נח ח, יד.

שם ז, יא. ח, ה. יג.

ואברהם זקן בא בימים גרי', ומביא בזה כ"ק אדמו"ר (מהורשי"ב) ני"ע בעל יום ההולדת דכ"ף חשון (אשר בשבת זו נפעל הענין דויכולו השמים גו' בכל ימות השבוע שעבר, כולל היום דכ"ף חשון). במאמרו על פסוק זה (ש"ס ח"ש תרנ"ד), מה שארזיל ב"תרא' ובמדרשי, דעד אברהם לא הי' זקנה כו' אתא אברהם ובעי רחמי והוה זקנה שנאמר ואברהם זקן גו', ומביא השק"ט בנה במהרש"א וז"ל תואר, ~~במבואר~~ שהרי כתיב לפני' ואברהם ושרה זקנים באים בימים ומה הי' החידוש עכשיו בבקשת אברהם. ~~ומבואר בזה~~, דתוכן בקשת אברהם הי' שהזקנה תהי' ניכרת, דלפני אברהם הנה אף שהי' ענין הזקנה מ"מ לא הי' (הפרש) ניכר בין צעיר לזקן, וביקש אברהם שתהי' הזקנה ניכרת, כלשון המדרש אמר לפניו רבון העולמים אדם ובנו נכנסין למקום ואין אדם יודע למי מכבד כו', ובפרט אם קלסתר פניהם דומה, כדאי' בגמרא שם' אברהם ויצחק עצמם, שקלסתר פניו של יצחק הי' דומה לאברהם, כמ"ש² (בפרשת השבוע הבא שקורין במנחת שבת זו) ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק ופרש"י שהקבי"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם, והעידו הכל שאברהם הוליד את יצחק. ועי' היתה הבקשה שיהי' ניכר/שאברהם זקן מיצחק. דזהו החידוש בבקשה זו עמ"ש ואברהם ושרה זקנים באים בימים, דהתם לא הי' ניכר וכולט בהם ענין הזקנה, משאי"כ עיי' בקשת אברהם נפעל שינוי בפנים של זקנים, היינו הן שינוי בעור הפנים עיי' הקמטים וכר' (ק"טשו) שבעור הפנים, ענין זה הוא גם בשרה (בנשים), עמ"ש אחרי בלותי היתה לי עדנה, והן השינוי בשערות שבראש ~~השערות~~ ובזקן ~~הזקן~~ אצל האנשים, דאף ששערות הזקן ישנם כבר בצעיר לימים, כההלכה"י שכן עשרים שנה מתמלא שער הזקן, מ"מ החידוש עיי' הזקנה הוא בצבע השערות, ששער הזקן נעשה לבן.י. וזהו מה דאיתא במדרש"י שאמר הקב"ה לאברהם בא לבוש לבושי ואברהם זקן בא בימים דכתיב"י עתיק"י יומין יתיב לבושי' כחלג חיור ושער רישי' כעמר נקא, והיינו ענין ליבון השערות דאברהם. וכשם שהוא בענין ליבון השערות (שזה נתחדש בענין ואברהם זקן גו') צריך לומר שיש חידוש/בענין בא בימי', כדלקמן. ומבאר בהמאמר שם"י כללות ענין דליבון השערות, שהוא המשכת בחי' י"ג מדות הרחמים, התגלות י"ג תיקוני דיקנא שע"ז נאמר ~~שער רישי' כעמר נקא~~, היינו המשכה שלמעלה מסדר ההשתלשלות, וזהו הי' החידוש שנפעל עיי' אברהם, וכמבואר בארוכה שם.

פענוח התיבות שהוסף כ"ק אד"ש מה"מ בגוף המאמר בצילום המופיע בעמוד זה: . . וע"ז היתה הבקשה שיהי' ניכר תומ"י שאברהם זקן מיצחק. . . משא"כ עיי' בקשת אברהם נפעל שינוי בולט בפנים של זקנים, . . וכדאיתא במדרש שאמר הקב"ה לאברהם...

הם בדוגמת הענין ד"מים רבים", בדוגמת מי המבול, כלומר, כשם שהמים ניידו ואזלי ללא הפסק, כמו כן טרדות הפרנסה והמחשבות בעניני עוה"ז מטרדיים את מנוחת האדם ללא הפסק (כי המחשבה אין לה הפסק), עד שלא ישקוט מלחשוב ולהרהר אודות עניני פרנסתו.

דהנה, אע"פ שצריכים לעסוק בעניני הפרנסה ע"פ דרכי הטבע, וכמ"ש¹² "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", כלומר, שצריכים לעשות כלי בדרך הטבע להמשכת ברכת ה' – הרי ההתעסקות בפרנסה צריכה להיות בלא לב ולב¹³, בידעו שזהו "כלי לבד, והעיקר הוא המשכת ברכת ה'".

אבל אעפ"כ, רואים בפועל שישנם כאלו שעוסקים בפרנסה באופן שהם **טרודים** ביותר בעניני הפרנסה, ולא מפסיקים לרגע מלחשוב אודות פרנסתם – מאין יבוא עזרי¹⁴, כלומר, מהיכן תבוא פרנסתם!

וגם כאשר מביאים לו הוכחה **שיש** לו את פרנסתו בדרך הטבע, והראי' – שהוא כבר לאחר י"ג שנה, ולאחרי "בן עשרים לרדוף"¹⁵, והוא חי וקיים, וא"כ, בהכרח לומר שיש לו את פרנסתו בדרך הטבע, כי חיותו וקיומו אינם באופן נסי, כי אם באופן של התלבשות בדרך הטבע (פרנסה בדרך הטבע) – עדיין הוא מוטרד ומבולבל מטרדות הפרנסה.

וגם כאשר מראים לו שפרנסתו בדרך הטבע היא באופן **בטוח** – אינו מפסיק מלחשוב ולהרהר כיצד להגדיל את פרנסתו ע"י תחבולות שונות ומשונות!

(12) ראה טו, יח. ספרי עה"פ. וראה קונטרס ומעין מאמר יז ואילך. ד"ה וידעת תרנ"ז. ובכ"מ.

(13) ע"פ ל' הכתוב – דה"א יב, לג. וכפי ויק"ר פכ"ה, ב. הובא בפרש"י עה"פ שם.

(14) תהלים קכא, א.

(15) אבות פ"ה מכ"ב.

לאחרי ש"חרבו פני האדמה"⁴, שעדיין לא הייתה ראוי' לישוב בני אדם, עד ש"בשה הארץ" בכ"ז חשון, ולכן, בכ"ז חשון נצטווה נח לאמר "צא מן התיבה גו".

והנה, מכיון ש"התורה היא נצחית"⁵, מובן, שגם המאורעות והסיפורים שבתורה נצחיים הם⁶. ויתירה מזו: אפילו ענינים שהתורה עצמה אומרת שהם נתבטלו לאחר זמן – הרי הם נצחיים, כפי שהדבר מתבטא בהלכה לפועל – בנוגע למתפיס בשבועת משה⁷, כמדובר כמ"פ אודות ביאור הגצ'ז"ב⁸ בענין זה.

ועד"ז מובן בנוגע לענינו – המאורע דסיום המבול בכ"ז חשון ("יבשה הארץ"), שאין זה סיפור שהי' בעבר בלבד, ובמילא "מה דהוה הוה", אלא זהו ענין נצחי (ככל עניני התורה), ולכן, יש ללמוד מזה הוראה בעבודת האדם לקונו כדלקמן.

ב. ענין ה"מבול" יתכן ושייך גם בחייו הפרטיים של האדם – ביחס למצבו הרוחני, כמובן בפשטות, ובפרט ע"פ המבואר בתו"א⁹ בפי' הכתוב¹⁰ "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה גו", ש"מים רבים הם כל טרדות הפרנסה והמחשבות שבעניני עוה"ז כו", וכמבואר בארוכה יותר בהמשך "מים רבים" (תרל"ו) לאדמו"ר מהר"ש¹¹ – שהשנה היא שנת המאה להסתלקותו.

ונקודת הדברים היא – שטרדות הפרנסה

(4) שם, יג.

(5) תניא רפ"ז.

(6) ראה מכתבי תורה להרגצ'זי מכתב צט – הובא בכללי התהומ"צ ערך תורה.

(7) הכוונה לשבועת משה ליתרו שנתבטלה אח"כ (שמות ב, כא. נדרים סה, רע"א. שמור"ר פ"א, לג. פ"ה, ד. פרש"י עה"פ).

(8) צפע"נ עה"ת שמות שם. מפענצ"פ פ"ה סי"ב. וש"נ.

(9) ר"פ נח.

(10) שה"ש ח, ז.

(11) בתחלתו – פ"ד.

לבקשת אברהם נפעל שינוי בולט בפנים של זקנים

בקשר עם פ' השבוע, ובבואנו משבת כ"ף מרחשון, יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, הננו חושפים בזה צילומים נדירים נוספים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה ואברהם זקן גו', שאמר בהתוועדות דש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו, וממענה הרבי בכתי"ק לשאלות המניחים בענין המדובר בצילום שלפנינו (המאמר נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תמט)

פענוח הצילום השני (שהובא להלן בעמוד 15):

להלן שאלת המניחים במשולב עם מענה כ"ק אד"ש מה"מ באותיות מודגשות:

במאמר ד"ה ואברהם זקן הובא השקו"ט בענין דעד אברהם לא הוה זיקנה, דלכאורה הא כתיב ואברהם ושרה זקנים וכו', ונתבאר, שהחידוש דאברהם ה' שיהי' ניכר ענין הזיקנה, דהנשים הוא ע"י הקמטים שבפנים וע"י **שער הראש** ובאנשים הוא ע"י ליבון השיער וקמטים (והובא ע"ז דברי המהרש"א והיפ"ת וכו').

א) משמעות הענין ה', דלפני בקשת אברהם לא ה' ענין הקמטים בפנים ולובן השערות, וזה נתחדש ע"י בקשת אברהם, שעז"ל ואברהם זקן בא בימים.

[ע"ז כתב כ"ק אד"ש מה"מ בצד השמאלי של העמוד:] **מה מכריח לומר שלפני אברהם לא נתקמט עור בני"א?**

לכאורה, ביפ"ת הארוך (וכן באוה"ת בראשית תתנד, א. תשעט, ב) משמע שענין הקמטים בפנים ה' כבר לפני"ז, [וכתב כאן כ"ק אד"ש:] **אבל בזה גופא – אפשר באופן בולט או כו', וע"ז קאי מ"ש ואברהם ושרה זקנים, וכן מפורש בגמרא ב"מ שם (פז, א), על הפסות "היתה לי עדנה", שהי' לפני"ז קמטים בפני שרה ונתפשטו וכו'. דלשיטת היפ"ת ה' ניכר כבר ענין הזיקנה לפני"ז, ותוכן בקשת אברהם ה' שתהי' גם חתימת זקן, ובסה"מ תרנ"ד (ע' נח) מביא מהיפ"ת שזיקנה שבפסוק הנ"ל (זקנים באים בימים) פירושה בשנים בלבד. אבל ביפ"ת מפורש דהיינו העדר הלחלוחית וכו' (ולכאורה זוהי הכוונה בתרנ"ד שם, רק לשלול זקן). ובאוה"ת פרשתנו (כרך ז' ע' תתנד): ותרוצו ב' תרוצים, א' (שלכאורה הכוונה ליפ"ת) שלא ה' הדיקנא כלל קודם והזיקנה ה' ניכר על הגוף, על הפנים שנעשה קמטים" – הרי שהקמטים על הפנים היו גם לפני שנאמר ואברהם זקן בא בימים.**

האם הכוונה לפירוש חדש, שבפסוק ואברהם ושרה זקנים לא ה' ניכר ענין הזיקנה כלל [כ"ק אד"ש מה"מ הדגיש תיבת "כלל" וכתב:] **!! נס הכי גדול (לא בנשים ולא באנשים), דלכאורה איך מתאים עם דברי הגמ' הנ"ל. ואולי בגמ' שם לא קאי על קמטים שבפנים.**

המשך הפענוח בסוף עמוד 15

בגופו הגשמי של משיח לא יהי' קבורה ולא שינוי

[. .] דהנה ידוע שישנם ג' מדריגות: משה, חנוך ומשיח. דמשה, הנה אף שמת מיתת נשיקין, מכל-מקום, הנה גופו טעון קבורה, שנקבר בהר נבו. וחנוך הוא למעלה מזה, דכתיב ב' ואיננו כי לקח אותו אלקים, מכל-מקום, הנה גופו נשתנה. ואמנם משיח יהי' נשמה בגוף גשמי וגופו הגשמי יהי' מקושר ומיוחד בלמעלה מעלה עד אין קץ.
(קטע ממאמר ד"ה על שלשה דברים גו' ה'תשי"ד - בלתי מוגה - סה"מ תשי"ג-תשי"ד ע' רלט)

אנו מקושרים אליו ובשבילנו אין למעלה מזה

[. .] לפני ימים אחדים נכנס אלי אברך, וסיפר, מתוך התפעלות, שפעם אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שעי"ז שיהי' מקושר אליו יהי' מקושר (על ידו) אל מי שהוא (הרבי עצמו) מקושר... בהיותו בהתפעלות, לא רציתי לקררו, אבל, לאמיתו של דבר, אין זה נוגע לנו (למי הוא - הרבי - מקושר), אנו מקושרים אליו, ובשבילנו אין למעלה מזה ("העכער פון דעם איז פאר אונדז ניטא").

(משיחת ליל ב' אייר ה'שי"ת - בלתי מוגה)

הזכרת שמו של משיח - "צמח" - מזרזת יותר את ביאתו

. . מבואר במאמרו הידוע של אדמו"ר המהר"ש ("לכתחילה אריבער") הקשר והשייכות דכפל לגאולה, ע"פ מארז"ל "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה", וביניהם גם 'צ', בו עתיד הקב"ה לגאול לישראל בסוף מלכות רביעית, שנאמר איש צמח שמו ומתחתיו יצמח". ולהעיר, שהזכרת שמו של משיח - "איש צמח שמו" - ממהרת ומזרזת עוד יותר את ביאת צמח, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ז"ך מרחשון, כינוס השלוחים העולמי, ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בתיה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חיה אסתר זוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחיו

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות זוג' רייזל פרומה בת ח'י רחל שיחיו

ולזכות הרב הת' יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי, ח'י רחל בת שפרנצא שתחיו, צבי בן ח'י רחל שי

ויתירה מזו: הציווי ד"צא מן התיבה" הי' לא רק ביחס לנח ובניו ונשותיהם, "אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך", אלא גם ביחס לכל בעלי-החיים שהיו עמו בתיבה, "כל החי אשר אתך מכל בשר . . . ובכל הרמש . . . הוצא אתך". ולכאורה אינו מובן: בשלמא יציאתו של נח מן התיבה תכליתה ומטרתה לפעול גם בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, וכדי שיהי' לו סיוע בעבודתו, הרי הוא לוקח עמו גם את אשתו ובניו ונשי בניו, אבל לשם מה להוציא את כל בעלי-החיים מן התיבה, כולל נחשים ועקרבים - הרי בצאתם מן התיבה יכולים הם לגרום נזק כו', כפי שרואים מה שקרה אמנם בפועל עי"ז שהוציאו את הנחשים והעקרבים מן התיבה, וא"כ, מהי התכלית בדבר?! - אלא ודאי עיקר הכוונה היא לפעול בעולם כפי שהוא במעמד ומצב ירוד ביותר (שיש בו נחשים ועקרבים המזיקים כו'), תחתון שאין למטה ממנו, ודוקא שם עושים דירה לו ית'.

ה. והנה, ע"י היציאה מן התיבה נפעל הענין ד"עולם חדש ראה"²⁷ - לא רק ביחס למעמד ומצב העולם כפי שהי' קודם המבול, אלא אפילו ביחס למעמד ומצב העולם כפי שהי' בתיבת נח:

תיבת נח הייתה מוגבלת ומצומצמת בגודלה - "שלוש מאות אמה אורך התיבה חמישים אמה רחבה ושלושים אמה קומתה"²⁸, ותו לא. וע"י היציאה מן התיבה נפעל ענין של הרחבה, באופן ד"ופרצת"²⁹.

ויתירה מזו: ע"י היציאה מן התיבה נפעל (לא רק ענין של הרחבה במדה וגבול, אלא) גם הרחבה באופן של בלי גבול - כפי שהדבר מתבטא בציווי ד"פרו ורבו ומלאו

(27) ב"ר פ"ל, ח.

(28) נח ו, טו.

(29) ויצא כח, יד.

השכלה שבתורת החסידות, ואין לו עסק כלל עם ענינים של "חוצה" - הוא נמצא ב"תיבת נח", "מעין" המעמד ומצב שיהי' בבית משיח צדקנו!²² וא"כ, לשם מה עליו לעסוק בהפצת המעיינות חוצה כדי שעי"ז יבוא משיח צדקנו ואז ילמדו תורתו של משיח - הוא עוסק כבר עכשיו בלימוד תורתו של נשיא דורנו!

וכאשר אומרים לו שאינו יכול להסתפק בעבודתו עם עצמו, אלא לפעול גם בחלקו בעולם - טוען הוא שיש לו ב"תיבת נח" את כל העולם כולו: "מכל החי מכל בשר", "מכל רמש האדמה", אפילו נחשים ועקרבים כו', וא"כ לשם מה עליו לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם, בה בשעה שיש לו את כל העולם כולו עמו בתיבה!²³

הנה על-זה באה ההוראה מהציווי ד"צא מן התיבה" - כלומר, שהכוונה היא לצאת מן התיבה ולפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, בהיותו במעמד ומצב דתחתון שאין למטה ממנו.

וזהו כללות הציווי "צא מן התיבה" - שנח נצטווה לצאת מן התיבה ולעסוק בישובו של עולם, "ויטע כרם"²⁴, וכיו"ב, כלומר, לעסוק עם העולם כפי שהוא נמצא במעמד ומצב ירוד כו', ועד להגשמה שנפעלה בעולם עי"ז שלאחרי המבול הותר לאכול בשר כו'²⁵ (כמדובר פעם בארוכה²⁶) - ובמעמד ומצב זה צריכים לעסוק בבירור העולם.

(22) בהנחה אחרת (ש"ל ע"י "יעד הנחות התמימים" ט"ז) נכתב: "ביי אים איז דאס משיח'ס צייטן, און אפשר איז טאקע אזוי".

(23) בהנחה הנ"ל נכתב (תרגום חפשי): יכולים לחשוב שבתיה יש כבר את משיח ונמצאים בימות המשיח, ויתכן שזו אמנם המציאות.

(24) נח ט, כ.

(25) שם, ג.

(26) ראה לקו"ש ח"כ ע' 7 ואילך.

בפרשתנו החלה הגאולה

בפרשתנו מתחיל הסיפור של התחלת הגאולה. בפרשה הקודמת מסופר אודות גלות: "והכנעני אז בארץ" וכפי שרז"ל אומרים שהי' הולך וכובש כו', ואילו בפרשתנו מדובר כבר אודות הגאולה, שאברהם אבינו קנה חלקת אדמה מעפרון בארץ-ישראל וזה הי' "לעיני בני חת", שכולם הודו שזה שייך לאברהם – תחלת הגאולה הכללית של כל בני ישראל.

והגם שהוא שילם עבור זה "ארבע מאות שקל-כסף", הרי מובא על כך שלא רק שלא נוספה עי"ז מעלה לעפרון, אלא אדרבה, עוד חסרון: משום כך נטלו משמו את האות "ו".

וכדאיתא בספר פענח רזא (ספר של ראשון) שע"י הארבע מאות שקל כסף ששילם אברהם, קיבל כל יהודי חלק בארץ ישראל, וכפי שהוא מחשב שם – על-פי חשבון הפסוק "זרע חומר שעורים בחמישים שקל כסף" – שעבור ארבע מאות שקל אלו קיבל כל יהודי משישים ריבוא בני ישראל אמה על אמה בארץ ישראל.

[ואם-כן] הגאולה כבר החלה אז, וצריכים רק להסיר את ההעלמות והסתרים, ולהביא ("אַרְאֶפְרַעֲנֶנְךָ") את הגאולה למטה בגילוי ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו ה'תשט"ז - לקו"ש ח"א ע' 44)

ההכרזה שבאה מגג ביהמ"ק

[. . .] כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות העניין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארז"ל¹ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני² שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאזה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך ש"מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש³ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחת ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון ה'תשנ"א - מוגה)

- 1) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך יד, א.
  - 2) ישע"י רמז תצט.
  - 3) להעיר מדויק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגינון לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב).
- רמב"ם הל' ביהמ"ב פ"ו ה"ז, דיש לומר, שבזה מרומו שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך המקדש עצמו.

המדור "כת"ק" מוקדש לע"נ ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיקף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

בלי גבול.

ו. והנה, ב' ההוראות הנלמדות מהקביעות דשבת מברכים כסלו בכ"ז חשוון – הנם באופן דמן הקצה אל הקצה: ההוראה מסיום מצב המבול (יבשה הארץ) מתייחסת לאלו הנמצאים במצב של "מבול" – קצה התחתון. וההוראה ד"צא מן התיבה" מתייחסת לאלו הנמצאים במעמד ומצב בדוגמת "תיבת נח" – קצה העליון.

ויש לומר שנוסף לזה שב' הוראות הנ"ל שייכות לב' סוגים נפרדים בבנ"י, שייכות ב' הוראות הנ"ל בעבודת כאו"א מישראל:

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאסור לדבר "לשון הרע" אפילו על עצמו, ואדרבה: יהודי צריך להכיר ולדעת (גם) את מעלותיו. ועפ"ז מובן שאצל כאו"א מישראל שייך המעמד ומצב הכי נעלה – "תיבת נח", כי בכל מעמד ומצב שהוא נמצא, הרי בודאי ישנם רגעים מסויימים שבהם נמצא הוא במעמד ומצב נעלה ביותר – בדוגמת "תיבת נח".

ועד"ז לאידך – גם כאשר יהודי נמצא במעמד ומצב נעלה ביותר, הרי "ידע איניש בנפשי" שישנם רגעים מסויימים שבהם נמצא הוא במצב של "מבול" – לפי ערך וביחס לגודל מעלתו.

וכאמור לעיל – בכ"ז חשוון ישנה נתינת כח מיוחדת בנוגע לב' הוראות הנ"ל, הן העניין ד"יבשה הארץ" (סיום המבול), והן העניין ד"צא מן התיבה".

את הארץ³⁰ שהי' לאחרי היציאה מן התיבה (משא"כ בהיותם בתיבה שאז נאסרו בתשמיש³¹ כו'), מכיון שכללות העניין ד"פרו ורבו" קשור עם כח הא"ס המשכת הבלי גבול³².

וענין זה קשור גם עם הקרבנות שהקריב נח אחרי יציאתו מן התיבה – כי כתוצאה מזה ש"וירח ה' את ריח הניחוח"³³ נפעל ענין השבועה ("לא אוסיף גו' לא אוסיף"³³, "כפל הדבר לשבועה"³⁴) אודות קיום העולם באופן ד"לא ישבותו"³⁵, ומבואר בחסידות בכ"מ³⁶ שהענין ד"לא ישבותו" מורה על גילוי הבחי' ד"לא שניתי" – ענין הנצחיות ובלי גבול.

וע"י כללות העבודה דבירור עניני העולם – באופן ד"צא מן התיבה" דוקא – פועלים את הענין ד"אלה תולדות פרץ"³⁷ ("ופרצת"), באופן נעלה יותר מאשר "אלה תולדות השמים והארץ"³⁸ (שגם שם נאמר "תולדות מלא") – מכיון ש"אלה תולדות פרץ" מורה על ענין של "ופרצת", באופן של

(30) נח ט, א.

(31) פרש"י עה"פ נח ו, יח.

(32) ראה בארוכה ד"ה שמח תשמח תרנ"ז.

(33) נח ח, כא.

(34) פרש"י עה"פ.

(35) שם, כד.

(36) ראה רד"ה החודש תרס"ו (המשך תרס"ו ע' קנו), תרע"ח (סה"מ תרע"ח ע' רעה).

(37) רות ד, יח. כב.

(38) בראשית ב, ד.

מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיקף ומיד ממש

כינוס השלוחים ומטרתו

א. בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי – השלוחים שיחיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ – צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולהורות ("ארויסגעבן") את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובמיוחד החידוש בעבודת השליחות שנתוסף במיוחד בזמן האחרון: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.**

כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוני"ל¹, ובפרט השלוחים של נשיא דורנו – אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושוה בכל הזמנים – מיתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת ("נעמט דורך") את כל עניני השליחות והיא ה"שער"² שעל-ידו "עולים" כל עניני השליחות; ועאכו"כ בנדו"ד – שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) נוסף בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי ביהדות – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

כפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים ושבעות האחרונים): על-פי הודעת חז"ל³ שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם-כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"⁴), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שבזה מתבטאת ("באשטייט") המטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי: להתדבר ביחד ולצאת בהחלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן הנוכחי: קבלת פני משיח צדקנו.

ב. [.] בשנה זו במיוחד, נתוסף חידוש בהקישור של עבודת השליחות עם "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו:

דובר לעיל (סעיף א), שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע שכבר סיימו כל עניני העבודה, וכבר עומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבל פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני⁵) ש"הגיע זמן גאולתכם" מזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"⁶, בפרט במדינות הערביים [כולל – מה שראו בימים אלו, שבמה שכונה "ועידת השלום", הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל הענינים למען "שלום" כביכול, ובפועל נתגלה ש"לא דובים ולא יער!" ואכ"מ].

וכבר נתקיים הסימן של השנה שעברה – ה'תשנ"א ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, ובהוספה בשנה זו – והולך ונמשך – ה' תהא שנת נפלאות בה, (ו) בתוכה – שזה (הנפלאות) נעשה המהות והתוכן והנשמה של השנה.

ורואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילחום מלחמת ה" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו), וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁷).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁸, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁹, ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, בכדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל בני ישראל מהגלות!

דבר זה עומד בהדגשה יתירה בשבת פ' חיי שרה (שבו מתקיים כינוס השלוחים), שבה קראו אודות שליחות ששלח אברהם את אליעזר לנישואי יצחק ורבקה, שזה נותן כח על כל עניני השליחות, ובמיוחד – שלימות ענין השליחות של משיח צדקנו.

ונוסף לזה זהו גם שבת מברכים ראש חודש כסלו [ובשנה זו – שני ימים ראש חודש], חודש **הגאולה**, וחודש מתן תורה דפנימיות התורה¹⁰, חודש השלישי בימי הגשמים [כנגד חודש השלישי בימי הקיץ¹¹ (חודש סיון) – החודש של מתן תורה הנגלית¹⁰]. ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח – מלמטה למעלה (ע"ד לבנה), "ואד יעלה מן הארץ"¹², שדוקא "מן הארץ" (ב"ן), נשמה **בגוף**, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" למעלה מעלה, עוד יותר למעלה מ"רווח אלקים מרחפת על פני המים", "זה רוחו של מלך המשיח"¹³ – מאחר שנפעל התח' בתוך נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח . . מרחפת על פני המים").

(קטעים משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מ"ח, מבה"ח כסלו, ה'תשנ"ב – פתיחת כינוס השלוחים העולמי – מוגה, תרגום מאידית*)

(11) ראה ל"ת האריז"ל פ' ויצא. ועוד.

(7) סוכה נב, ב.

(12) בראשית ב, ו.

(8) פי הברטנורא למגילת רות.

(13) בראשית א, ב. ובב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

(9) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(10) ראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' רה. ריז.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) ישע"י רמז תצט.

(6) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(1) משנה וברייתא סוף קידושין.

(2) ראה סה"ש קיץ הש"ת ע' 22. וש"נ. תש"ד ע' 105.

לקו"ד ח"ד תשמז, ב. (וראה סה"מ תש"ח ע' 240).

(3) סנהדרין צז, ב.